

Min(a) dag(ar) i coronatider!

Kerstin Wallin, lärare i grundskolan och moderator i Stiftets pastoralkråd.

Den 6 mars åkte jag upp till Stockholm för att delta i Stiftets pastoralkråd, de flesta som är representanter brukar delta men denna gången blev det annorlunda.

Vi var precis i början av en pandemi och flera vågade inte åka till Stockholm för att delta i mötet. Nu förstod jag att något annorlunda var på gång och att livet skulle ta en ny vändning. Aldrig hade detta hänt innan, att några inte vågade komma på grund av ett virus.

För mig blev detta starten på ett annorlunda liv. Dagarna på Marielund flöt på som vanligt och på söndagen skulle jag åka hem till Halmstad igen, på tåget ner inföll sig en helt ny känsla hos mig. Flera av resenärerna hostade och var förkylda. Aldrig innan hade jag varit orolig för detta.

Nu upplevde jag det olustigt, tänk om de hade corona? Tänk om de smittade mig?

Jag tog min väska och satte mig i restaurangvagnen och där satte jag mig med avstånd från alla andra.

Väl hemma igen så började ett helt nytt liv, nu kom direktiven slag i slag från folkhälsomyndigheten.

Nyheter om sjuka och döda människor överöste oss genom olika media. Hela världen var plötsligt drabbad. Det var svårt att ta in all smärta som drabbade människor runt om i världen. Land efter land stängde ner och gränser stängdes. Vi kunde inte resa längre och efter år av öppna gränser var nu allt stängt. Inte i min vildaste fantasi kunde jag tänka att detta skulle kunna hända i vår moderna tid.

En vecka efter min hemkomst insjuknade jag i det som jag tror var coronaviruset, eftersom jag inte har fått testa mig så vet jag ju inte riktigt om det var det som jag drabbades av. Jag blev inte så sjuk att jag fick uppsöka sjukhuset, men det var ändå en annorlunda sjukdom med många olika symtom.

Nu infann sig en osäkerhet och oro hos mig, hur sjuk skulle jag bli egentligen och vad skulle hända mig innan jag blev frisk igen. Frågorna hos mig var många, men ingen hade ju svaret eftersom sjukdomen är så ny för oss alla. Men nu började en tid av isolering. Jag är en social människa som gillar att möta människor, så för mig var isolering något väldigt negativt. Men då blev Biskop Anders mig till stor hjälp genom sin reflektion i Dagen-podden, där han blev intervjuad och talade om att vi behöver använda denna tid till att bli vän med stillheten, tystnaden och ensamheten. Viktiga lärdomar för att låta Kristus tala till oss.

Som pensionär arbetar jag två dagar i veckan på en skola i Halmstad som lärare, eftersom jag fick symtom fick jag stanna hemma från mitt arbete. Vi förberedde oss i skolan för att stänga ner och att alla elever skulle få vara hemma. Varje dag lyssnade jag på nyheterna för att få besked, men till slut förstod jag att skolan skulle få bli öppen. Eleverna har varit mer hemma och många föräldrar har varit oroliga för smittan. Eleverna var i början mer oroliga för viruset, men när det sedan kom rapporter om att barn inte var så berörda av viruset så blev det lugnare för dem.

Under denna tiden kunde jag inte gå till min församling och delta i mässan. Påsken närmade sig och med den många fina gudstjänster. Dit kunde vi ju inte gå eftersom man inte fick ha några offentliga Mässor. Min man är över 70 år och han ska ju undvika sociala kontakter. Vi båda upplevde det viktigt att följa de riktlinjer som kom från våra myndigheter och även från Biskopsämbetet, och därför blev vi hemma.

Nu öppnade sig en ny dörr för mig och min man som är över 70 år. Genom media kunde vi lyssna på vår käre Påve Franciskus och vi kunde också ta del av mässor på svenska från olika församlingar i Sverige.

Under vår isolering har vi i stort sett varje dag tagit del av Påvens mässa i sankta Martas kapell. Vilken gåva till oss, att få lyssna till Påvens predikningar som är fyllda av vishet och nåd.

Vi har också tagit del av mässorna från Lund och även genom dem har vi fått föda för vår själ och Ande.

Det har varit annorlunda att inte få delta i församlingens verksamhet och eftersom undervisningen har ställts in så är det många av våra ungdomar som är besvikna för att de inte får konfirmera sig nu i vår. Som katekumener delar vi denna smärta med våra konfirmander. Många planer har fått ändras och det upplevs smärtsamt när allt skjuts upp till hösten.

Varje dag har vi också gjort långa vandringar i vår vackra natur, eftersom man fick lov att vara ute med distans. Att i detta vackra vårväder få vandra utefter havet och sätta sig ner någonstans för att dricka sitt medhavda kaffe har varit en stor tacksamhet för oss båda två. Under tiden har vi passat på att be Rosenkransen och då tänka extra på alla som har drabbats av detta virus.

Varje dag har inneburit ny information från folkhälsomyndigheten och den har vi också tagit del av. Där påminns man om virusets framfart men också om människors vilja att göra det yttersta för att rädda sina medmänniskor. Man tänker ofta på dem som arbetar på intensivavdelningar på landets olika sjukhus, hur de orkar har man nästan svårt att ta till sig. Vilken hjälteinsats de gör. Med stor smärta har vi följt utvecklingen på äldreboenden i Sverige. Ofattbart att de allra äldsta och sköraste har drabbats så hårt.

Påsken innebär ju också många fina möten med barn och barnbarn, detta var ju inte möjligt eftersom jag hade varit sjuk och Lars min man var över 70 år. Men även där öppnade sig nya möjligheter när jag väl var frisk igen, då kunde vi träffas ute eftersom vädret var så soligt. Att trots omständigheterna kunna få se varandra gav glädje till hjärtat.

Det finns en stor sorg i allt detta men det finns trots allt vinster också. Livet har lugnat ner sig för oss alla och vi har fått uppleva en tid av återhämtning. Vilket visade sig vara viktigt för mig.

Möten och samlingar har stannat av och vi har fått tid att lyssna inåt. Livet kan ibland bli som ett ekorrhjul och man har ingen möjlighet att stanna av detta tempo. Nu blev vi tvingade och jag personligen har upplevt en tid av återhämtning och vila. En tid där mitt möte med Gud och Jesus har fått en större plats.

Självklart längtar man efter att det mesta ska bli som vanligt igen, men samtidigt önskar jag att denna tiden av stillhet och vila ska få påverka oss alla. Även vår vackra miljö har behövt återhämtning.

Livet blir så mycket rikare om jag vågar ta det lugnare och se att det viktigaste i livet är min gemenskap med Kristus.